א [מיי׳ פ״ב מהל׳ מאכלות אסורות הל' טו: אוכלין הל' יא: פ"ב מהלי בא ג ד ג ד מיי' פ"ב מהל' מאכלות אסורות הלכה ז וח"ד מהלרות שחר חדות ז ופ״ד מהככות שחר ו הטומאה הלכה ז: בב ה מיי' פ״ד ו הטומחה הכנה ו ה מיי' פ"ד טומאת מת הל' י

עין משפם

גר מצוה

שימה מקובצת . 1) תיבות אבל לשעורין לא

נמחק: כן השרץ ובשרו מצטרפין. ע' תוס' מנחות מצטופין. עי תוס מחות (דף קל ע"ל): גו (דף קל ע"ל): גו ולא שיעורו: דן רב ועודה בו מותיב ר' יוסי תיבות זעירא וכן נמחק ותיבת אמר ל"ש: ק. על תיבות מאי מקצתו סן על חיבות מאי מקצתו אילימא מקצת דם נרשם קו למעלה להורות כי לפ״ד ראוי למחקו: ון יוחאי ברומי תיבת בעיר ל״ש: זן א״ל דכתיב וזה תיבות דאמר וויבות דאמר ביבות האמר קרא נמחק: תוַם לו אות י ה' נמחק בן יוחאי. גליון בן חכם יש לו ליוחאי שידע בן חכם יש לו ליחואי שיוע להביא לו ראיה מן התורה וי"מ נתחכם לו בן יוחאי: טן תיבת את נמחק: ין תיבת ליבטל נמחק: יהן יתמעט כגון נבילה ומת דתרוייהו מטמאיז בכזית: יגו טומאתו מטמארן בכירו: אם טומאחו דאילו טומאת מת: ידו חנין בו כלו' תיבת וכר' נמחק: טון תיבת אבל נמחק: . טו] שיעור בין משם אחד בין משני שמות בין מחולד יחולד ביז מעכבר ועכבר ביז חצי שיעור מחולד: יון לרב חנין הס"ד: יון דתרוייהו שרצים שלימין אות ה" נמחק: יטו ובו היינו. תיבת וכר׳ נמחק: יכן דם של מת וכר׳ נמחק: יכן דם של מת והיה מקומו: ילון שהפך בהם כוש: יכן אחרינא אלה הטמאים: **לגן** זה הס״ד ומה״ד אמר ליה תלמוד ערוך בפי של ר׳ אליעזר ב״ר וממנו למדו רשב"י: יוסי וממנו למדו רשב"י: לדן בלורית כדרך שהעובדי: לסן ושרץ דטומאתן ושיעורן שוה בכעדשה וטומאתן טומאת ערב וכגון י. נבילה ונבילה דשיעורז נבילה ונבילה דשיעורן בכזית וטומאתן טומאת ערב טומאתו כו': לון שיעורו דבשר מטמא בכזית ואבר שהו שיעורו ולא טומאתו כגון נבילה ומת דאידי ואידי בכזית וטומאתן נון ונבילה ואגב רישא נקט סיפא אע"ג דליכא חידוש שרץ: לו שלם ואז חשיב תיבת זו נמחק: (h) במקצתו להן על כולו טמא תיבת דווקא כשבא ממקצת מת ולא בא ממת שלם וקשיא לפירוש זה דכיון דמוקי ליה בעודו בו כלומר שהדם ב... בו כלומר שהדם עדיין בבשר השרץ א״כ מאי צירוף: טן כמו שגריס רביני עדיין בבשר השרץ א"כ מא" צירוף: (ז) כמו שגריס רבינו נסים גאון דגריס א"ר חנין א"ר זעירא ובו פי׳ אמר רב זעירא האמורא והסופרים

חלוקה דנבילה מטמא טומאת ערב ומת מטמא טומאת שבעה לא טומאתו: בסיפא הס"ד: לח] חנין ועוד בסיפא הס"ד: לח] חנין ועוד בו פי' הקונטרס: לע] ועכבר אלמא מצטרף כו' עם בשר פירוש שלא: (ג) פירוש מירט תיבת מגיס נמחק: (ג) הקנה מן הדם ולא: (ג) העל כולו טמא אע"פ: מקצתו נמחק: (וו והא דאמר ר' יוחנן טהור היינו

י השרצים מצמרפין, זה עם זה. כגון שמונה שרלים החולד והעכנר וגור: כל שמומאתו ושיעורו שוין מצמרפין. כגון שרן ושרץ כסו נבילה ונבילה טומאתו ולא שיעורו כגון אבר מן המת וכזית מן בכל שהוא לא טומאתו ולא שיעורו שרך

י ונכלה מו: אכזר רב חנין מו כו'. פירוש הא דקאמר במתני׳ דם השרך ובשרו מלטרפין היינו דווקא בעוד הדם בשרץ אבל פירש הדם מבשר השרץ אין מלטרפין מתיב ר' יוסי בר חנינא הטמאים מלמד שמלטרפין ואפילו שרן ושרן שרן ודם בין משם אחד בין משני שמות פירוש שני שמות שני שרלים כמו חולד ועכבר נען 0 אז מלטרף דם השרן עם שרן אחר וכ"ש דם השרץ ובשרו שמלטרפין אפילו כי פירש אמר רב יוסף כאן בכולו כאן במקצתו כלומר הא דאמר הכא בברייתא שמנטרפין דם של שרן זה ובשר שרן אחר היינו דווקא בכולו שפירש הדם משרך שלם לו חו חשוב להנטרף והא דאמר גבי מתניתין דאין מנטרף אלא אם כן עודו בו היינו במקלתו לאן שלא פירש הדם אלא מאבר אחד או מחתיכה אחת ואו אינו חשוב להלטרף ומנא תימרא שיש חילוק בין כשבא משרץ שלם בין כשבא משרץ שאינו שלם כדתניא נשפך על הרלפה והיה מקומה קטפרס פירוש נשפך רביעית דם המת במקום מדרון ולא היה מתעכב במהום אחד אלא כאן מעט וכאן מעט האהיל על מקצתו טהור לפי שלא האהיל על כל רביעית הדם איהל על כולו שאיהל על כל מקום שנשפך הדם כגון שאיהל ידו עליו טמא דאז איהל על רביעית דקסבר שהדם שבמקום זה מלטרף לדם שבמקום אחר: והא אמר רבי יוחנן רביעית דם שהגים בו מהור. פירוש לכן מגים הדם בכף או בקנה טהור לפי שאי אפשר שלא בלע הקנה לגן ולא ישאר רביעית ואמאי טהור הא אמרינן איהל על לה מ מקלחו טמא אע"פ שלא האהיל ⁰על כל הרביעית ושפ שתח החדן אלא כאן בכולו כאן במקום אחדן אלא כאן בכולו כאן במקלחו הא דאמרינן איהל על לח⁰ מקלחו טמא היינו בכולו כלומר

כשאותו דם בא ממת שלם והא לוז דר' יוחנן טהור כשבא ממקלת המת ולא בא ממת שלם וקשיא לפירושו דכיון דמוקי ליה ש בעודו כו׳ כלומר שהדם בצשר השרץ מאי זירוף בעי בשר השרץ קרינא ביה בכוליה כיון שלא פירש מעולם ועוד קשיא מהיכא חימי האי חילוק דבכולו למקלמו כיון דאיכא רביעית מה לי בא ממת שלם מה לי בא ממת חסר לכך נראה כמו לוז שפי׳ רבינו נסים גאון דגרסי׳ א״ר חנין א״ר זעירי ♥ כו׳ אמר ל) ר' זעירי אמר ר"י (האמורה וכו') לריך שיהא אותו הדם מאותו השרץ שהבשר נבדלה ממנו כלומר אבל דם של שרץ זה אינו מלטרף עם בשר שרץ אחר ועל זה פריך מההיא לח די שבאים ב' שמות דקאמר בהדיא דמלטרפין ואע"פ שבאים מב׳ שרלים ומשני כאן בכולו כאן במקלתו פירוש הא דקאמר התם דמלטרפין אע"ג דבאים משני שרלים כגון שנגע בכולו בדם ובבשר והא דקאמר זעירי דדוקא משרץ אחד ולא מב' שרלים כגון שלא נגע אלא במקלמו בדם או בבשר ולהכי קאמר דכי הם משרץ אחד דמלטרפין דהוי כאילו הדם והבשר מחוברין כאחד אבל כשהם משני שרנים כל חד וחד דבר בפני עלמו הוא ומנא חימרא דאיכא לפלוגי בהכי בין נגע בכולו בין נגע במקלחו כדתניא נשפך כו' איהל על מקלחו טהור כו' אלמא שיש חילוק בין איהל על כולו לאיהל על מקלחו והוא הדין שיש לחלק בנגיעה וא"ח אם כן אמאי מייתי תו והאמר ר' יוחנן רביעית דם לעו כו' פי' השר מקולי משום דאי לא ההיא דר' יוחנן הוה מלי למימר דהא דאמר הכא איהל על מקלמו טהור מו כגון דליכא רביעית ולהכי מייתי הא דר' יוחנן דמיירי אף מאן ברביעית ומ"מ הוא

מייתורא דוי"ו דווה קדרים או י מה"א דהטמא: חבים דיה בן יוחי. כלומר נתחכם לעלמו מגז: וביפר קומי. עשה מה כדי להתנכר שלא יכירו בו שהוא יהודי שיהודים אינם מספרים קומי: אמרו מבית. כלומר נכון החלמ לעלמו מגז: וביפר קומי. עשה מה הדפר שלא יכירו בי שהוא יהודי שיהודים אינם מספרים קומי: אמרו בי עם הדבר וטוב לעשות לבעל הגזרה: ש אילו היה אבא הדפתא קיים. יכולין אתם לומר תן בנך להריגה כמו שאתם אומרים לעלמי לשלות בני עם ר"ש בן יוחי שהוא כעסן וירא אני שמא יענישנו ור"ש היה סובר שלא היה אומר כך בעבורו אלא בעבור אימת המלכות פן יסתכן בדבר ולכך אמר

לחלות ק שפרור אתו המפרים ועור היא האמורא והסופרים עורת ביידים לא שניתן ביידים אותר האמורא והסופרים עורת ביידים של עור קור ביידים אותר היה האמורא והסופרים וכתבו ועורן בו שצריך שיהא אותר הדם כוי שהבשר נטלה ממנו: למן מההיא דבין משם אחד בין משם שהו עליו דאהר שאיהל על מקצה והם ביידים לא ההיא: מן בדאיכא רביעיה: מנן במקצהו, גליון לפי שני דתוסי ה"פ בו כלומר דם דאותר שרץ עצמו אצל בי שדצים לא ומתרב המסמים משמע אפילו מבי שרצים ומשני דאיכא חילוק כשנע בכולו למקצתו ומביא האיה מקט במו אבל בי שדצים כלול למקצתו ומביא האיה מקטפרס שהוא דומה לבי גופין לפי שאינו חיבור ואפ"ה קתני דאם האהיל על כולו טמא ועל זה מקשים התוכז למה הוצדך להביא למיפלג שיעורייהו אלא להכי אקשינהו דליהוי בהו הפלגה לבל תשקצו דבמובדלת יש בה משום לא תאכל נבלה (אלא)

הארד חנינא הלא לה מיבי בה לא תאכל אלא לא תשקצו: א"ר יוחנן אמר רבי זעירא ובו. הכי קאמר הא דתנן
הדם בשרץ והבשר (מצטרפין) בו כלומר הני מילי היכא דהוי החוא בי מאות אות שקצו: א"ר יוחנן אמר רבי זעירא ובו. הכי קאמר הא דתנן
הדם השרץ והבשר (מצטרפין בו כלומר הני מילי היכא דהוי החוא בי מאות שקצו אלא לא תשקצו: א"ר ודיש: אומעכבר ובין חצי שיעור משרץ זה מצטרפין (וחצי שיעור) בין משם אחד בין מב' שמוח בין מחולד וחולד או מעכבר מצטרפות: אמר רב יוסף כאן במובדלת לא מעכבר ובין חצי שיעור משרץ זה מצטרפין (וחצי שיעור מעכבר מצטרפות: אמר רב יוסף כאן במובדלת לא מעכבר ובין חצי שיעור משרץ הדשר עלינו טהור כין שאינו מאהיל במלא והד וחון דאי שיעור משרץ הדשר מעכבר מצטרפות: אמר רב יוסף כאן בכולו כאן במקצתו הווא דריי ורביעית השלש מאוח בין מצא מכולו ודליכא רביעית השלש מאוח בין מצא מקצתו שהור דהוי נוגע וחור וווגע אבל נגע בכולו מאף שמעות הווא אלא על צד אחד אבל איהל על כולו מא אקש"ד בשלא איהל אלא על צד אחד אבל איהל על כולו אלא על צד אחד אבל איהל על כולו מא אקש"ד ביצית הם שהוא מגיס הור דויף אול ביב פעמים יהא ממא משל ביב פעמים יהא מה"ם ביש הו"ם מהו"ב מעל בולי מא איהל אלא על צד אחד אבל איהל על כולו מהר"ם: מגו לעלו וחור ביצית השמשועינן זה דאי יוחנן האיה ל על מולו מארל ביב שמים יהא ממא קמ"ל דרביעית דם שהנא מגיס הוא אלא על צד אחד אבל איהל על כולו מה איהל אל איהל אלא איהל אלא איהל אלא על צד אחד אבל איהל על כולו מה ארש"ם: מגו לעצמו וחכו גדול האיה מור ביים מותף שהור ביים משרא שהיה מגו מגול בביש משרם הווים להוו הביים משרא היה מות ביים משום לא בידי מגול בורו ביים לא השקצו ביים מותם לבור מותם הווי ביים ביים משרא של בידי שהור ביים מותם הבי מגול בידים ביים מותם הבי מגול בידי מתום ביים מותם להרים מותם הבי מגול בידים הווים לאחד איהל איהל אלא צל צד אחד אבל איהל על כולו מה ארש ביים לבידים הביים מותם הביים מותם הביים מעום ביים מותם הביים מותם הביים מותם הביים מותם הביים מותם הביים מותם הביים מותם לבידים הביים מותם הביים מותם הביים מותם הביים מותם לבידים הביים מותם הביים מותם הביים מותם הביים הביים מותם הביים הביים הביים הביים מותם הביים הביים הביים הביים הביים הביים הביים

אמר ליה כי אהשינהו כחמנא. בהמה טמאה וטהורה לשרנים לאו לפלוגי שיעורא בין נבילה מובדלת בין לנבילה שאינה מובדלת אלא לבל משקצו וקמ"ל דאחת נבלת בהמה טמאה ואחת נבלת בהמה טהורה ואחד שרצים מחייב האוכלן משום בל חשקנו נמי ולאפושי לאו בנבלת בהמה 🔻 המת שטומאה שוה באהל ולא שיעורו 🕫 דכזית מטמא בבשר ואבר

אמר ליה כי קא מקיש רחמנא ולבל תשקצו

אבל לשיעורין לא: מתני' אדם השרץ פותבשר מצמרפין זה עם זה יוכלל אמר רבי

יהושע כל ישמומאתו ושיעורו שוין מצמרפין

מומאתו ולא שיעורו שיעורו ולא מומאתו לא מומאתו גו [ולא] שיעורו אין מצמרפין:

גמ' אמר רב חנין אמר רב זו זעירא יוכן

אמר רבי יוםי בר ר"ח במממאין מלמד שהן מצטרפין ואפילו שרץ ושרץ שרץ ודם בין

משם אחד בין משני שמות אמר רב יוסף לא

משם אזון בין כושני שכוות אבור ביזכן- לא קשיא יכאן בכולו כאן במקצתו ומנא תימרא מדתניא ³⁷נשפך על הרצפה והיה מקומה קשפרם איהל על מקצתו שהור איהל על כולו ממא © מאי מקצתו אילימא מקצת דם והא

אמר רבי חנינא אמר רבי רביעית דם שהגים

בה מהורה אלא לאו שמע מינה כאן בכולו

כאן במקצתו ש"מ שאל רבי מתיא בן חרש

את רבי שמעון בן יוחאי מ בעיר [רומי] מנין לדם שרצים שהוא ממא א"ל מ דאמר קרא

מוזה לכם השמא אמרו לו תלמידיו יו חכים

ליה בן יוחאי אמר להם תלמוד ערוך בפיו של

רבי אלעזר בר רבי יוםי שפעם אחת גזרה

המלכות גזרה שלא ישמרו את השבת ושלא

ימולו את בניהם ושיבעלו יו את גדות הלך רבי ראובן בן איסמרובלי וסיפר קומי והלך וישב עמהם אמר להם מי שיש לו אויב יעני

או יעשיר אמרו לו יעני אמר להם אם כן לא

יעשו מלאכה בשבת כדי שיענו אמרו מבית אמר יו ליבטל ובטלוה חזר ואמר להם מי

שיש לו אויב יכחיש או יבריא אמרו לו יכחיש

אמר להם אם כן ימולו בניהם לשמונה ימים

ויכחישו אמרו מבית אמר ובמלוה חזר

ואמר להם מי שיש לו אויב ירבה או יתמעם

אמרו לו יתמעם יו אם כן לא יבעלו גדות אמרו מבית אמר ובמלוה הכירו בו שהוא

יהודי החזירום אמרו מי ילך ויבטל הגזרות

טמאה לבד מלאו דנבלה דאיכא לאו דלא תשקלו ולאו דבהמה טמאה: ב'תבר' דם השרץ וכשרו מלטרפין. לכעדשה לטמא: כלל אמר ר' יהושע כל שטומאסו ושיעורו שוין. כגון נבלה ונבלה או חולד ועכבר: טומאסו ולא שיעורו. כגון שרך ונבלה דטומאמן שוה דשניהן הויין טומאת ערב ולא שיעורו דנבלה שיעור טומאתה בכזית ים [ושרץ בכעדשה]: ולא טומאמו. יגו [כגון נבלה ומת תרוייהו מטמאין בכזית] מת הויא טומאתו ז' ונבלה לא הויא אלא טומאת ערב: לא טומאתו ולא שיעורו. כגון מת ושרץ דשרץ שיעורו בכעדשה וטומאתו עד הערב ומת שיעורו בכזית וטומחתו שבעה: גבו׳ אמר רב הנין ידו וכו'ה). כלומר הא דקתני דם השרץ והבשר מלטרפין דוקא בשרו של אותו שרץ עלמו שפירש ממנו הדם דהוי דם ובשר משרץ אחד ולא שהדם משרך אחד והבשר משרך אחר שח אבלי אי אחו מב' שרלים לא מלטרף: הטמאים. ה״א יתירא מלמד שמלטרף אפילו שרץ ושרץ כלומר כחלי שיעור משרץ זה וכחלי שיעור משרץ אחר מצטרפיוז) חצי שיעור עון מחולד וחצי שיעור מעכבר מלטרפין וקשיא לרבי יו יותנן ח): אמר רב יוסף כאן בכולו כאן במקלפו. אי הוו שרלים כולן שלימין בין משם אחד בין משני שמות ופירש חלי שיעור מזה וחלי שיעור מזה או מזה דם ומזה בשר כיון דאתו ממהום חשוב דתרווייהו יתן השרלים שלימין נינהו וחשיבי מלטרפין והא ר' חנין יעו וכו' היינו במקלתן דלא הוו השרצים שלימין אלא מקצתו של כל אחד ואחד מונח בכאן ופירש דם מזה ובשר מזה הואיל ולא אתו משרלים שלימין לא חשיבי ולא מלטרפי הדם עם הבשר אלא עם בשר אותו שרץ שפירש ממנו הדם: ומנה פימרה. דשני לן בין כולו למקלתו: נשפך על

הרלפה. רביעית דם (ה) כן שלימה והיה מקומו קטפרס ולהכי נקט רלפה שהרלפה היתה חלקה דהויא כמדרון ונתפשט הדם: איהל על מקלסו. של רביעית דם כגון ששחה על מקלחו טהור משום דלא איהל על כל השיעור: איהל על כולו. על הרביעית של דם טמא: והא א"ר תנינא רביעים דם שהגים בה. שהפך לאז בה בכוש או בכרכר טהור ואע"ג דכי הגים בה א"א שלא יאהיל על כולו קתני טהור אותו המגים בו ואמאי קתני אידך ברייתא איהל על כולו טמא: אלא לאו ש"מ כאן בכולו כאן במקלסו. דהאי דקתני איהל על כולו טמא היינו היכא דאתי האי רביעית דם ממת שלם ולהכי חשיב דמטמא באהל והא דקתני שהגים בה טהור היינו היכא דלא בא רביעית זה ממת שלם אלא שילא ממהלתו שהיה מונח שם מהלת מת ופירש ממנו אותו דם אע"ג דאית ביה רביעית הואיל ואינו בא ממת שלם לא חשיב ואינו מטמא באהל וכן אמר רבי: א"ל דכסיב ווה לכם וגו'. והאי קרא מיותר לדרשא למידרש ביה הכי דהא כתיב קרא אחרינא (ויקרא יא) יש אלאש) הטמחים לכם: אמרו נו. לרבי מתיא תלמידיו של רבי מתיא: חכים נו כן יוחאי. כבר נתחכם בן יוחאי שיודע לומר דבר זה: כגו למוד ערוך. ולא אמרה מדעתו ומנלן דלמדה מרבי אלעזר בר רבי יוסי מהכא

שפעם אחד וכוי: וסיפר קומי. שגילח השער שעל מלחו והניח השער של אחריו כעין בלורית כה שהעובדי כוכבים עושין כדי שלא יכירו בו שהוא יהודי: מי שיש לו אויב. רלונו שיעשיר או רלונו שיעני: שהוא שהול כגע אלא במקלמו מבן: דבתיב ווה לכם השמא. °

א) ויומא פא.ן, ב) ס"א וכן לותח פפ.ן, כם ק"ח וכן
 אמר ר"י דוקא דם השרץ
 ובשרו ממיב ר"י בר ר"ח וגי'
 ל"ק אר"ח אר"ז ובו ממיב ר'
 יוסי וכו', ג) אהלות פ"ג נע"ש מה שפירש הר"ש בסוגיא דהכאן, ד) וכריתות ד: בסוגים דהכחן, ד) [כריחות ד.
עי' תוספות סנהדרין ד. ד"ה
מנין ותוס' מנחות קד. ד"ה
הואילן, ד) ובו נ"ק, ו) אפילו דם ודם נ"ק, ז) מלטרפין הם"ד ואח"כ ד"ה משני שמות ישם ידומה כין המשפי שמוע חלי שיעור כוי ג"ק, ה) [ל"ל לרב חנין], ע) [ל"ל אלה], י) [שייך למשנה לעיל טו סוף ע"ב], ל) ומת הס"ד ל"ק, () א"כ דמלטרף ל"ק, מ) נ"א בולו. ב) עול כל הרביעים בב"ח כוכו, של על כל הול בישית בבייה אלא כאן כו'. צייק, מ) נייא כולו, ע) בעודו בו כלומר כו'. צ"ק, פ) ובו פיי כו' צ"ק, ל) אמר כ"ח אר"ז הא דאמרינו לם השרץ וגשר מלטרפים ובו דם השרץ וגשר מלטרפים ובו שלריך שיהם אותו הבשר מאותו השרץ שהדם נבדלה כר'. צ"ק, ק") דבאים מצ' שמות כו׳. ל״ק, ר) וועי׳ היטב

תורה אור השלם

בתום' מנחות נה: ד"ה וי"ו לה

דריש כו׳]. ל״ק, ש) שייך לע״ב,

 וְהַבְּדַּלְתָם בֵּין הַבְּהַמְה הַשְׁהַרָּה לִשְׁמֵאָה וּבֵין הְעוֹף הַשְּׁמֵא לִשְׁהֹר וְלֹא תְשַׁקְצוּ אֶת נְּפְשׁתִיכֶם בַּבְּהַמְה וּבְעוֹף וּבְכֹל אֲשֶׁר תִּרְמִשׁ וּבְעוֹף וּבְכֹל אֲשֶׁר תִּרְמִשׁ הְּבֶּקוּ, הְּבֵּרְ הְּבֶּרְ הְּבְּרְ הְּבְּרְ הְּבְּרְ הְּבְּרְתִּי לֶבֶם לְטַמֵּא: ויקרא כ כה 2. אַלֶּה הַשְּׁמָאים לְבֶּם בְּּבְל הַשְּׁרֶץ כְּל הַנַּגַע בְּהָם במתם יטמא עד הערב: ויקרא יא לא

 וְזֶה לְכֶם הַשְּׁמֵא בַּשֶּׁרֶץ הַשֹּׁרֵץ עַל הָאֶרֶץ הַחֹלֶד וְהָעַכְבָּר וְהַצְב לְמִינַהוּ: ויקרא יא כט

הגהות הב"ח

(h) רש"י ד"ה נשפך וכו' רציעית דס של מת והיה:

גליון הש"ם

י תום' ד"ה דכתיב וכו' מייתורא דוי"ו. נמדוש רנה פ׳ ח״ש פ״ס רשב״י אומר טמא הטמא ר"א בן יוסי אומר זה וזה ועיין מנחות דף שמח הטמח כיתו בן יושי אומר זה וזה ועיין מנחות דף נא ע"ב תוספות ד"ה וי"ו:

מוסף רש"י

משני מתים או משתי נבילות, או שתי חלאי עדשה משני מו שתי תוכני עדשה ושכי שרלים, שומן טומלמן שוה ושיעורן שוה לנומל בשיעור למד (יומא פא.). טומאתו ולא שיעורו. כגון שרן ונבילה, ששניהן טומאת ערב, לכל אין שיעורן שוה לעמא, שזה בכזית וזה בכעדשה (שם). שיעורו ולא טומאתו. כגון מת ונבילה, ששניהן בכזית חה טומאת שבעה חה טומאת ערב (שם).

רבינו גרשום

דנבלה מטמאה בכזית במובדלת קאמר לבהמה טהודה קרי לה מובדלת שמובדלת ומותרת באכילה בין כל שאר בהמות אבל שאינה מובדלת לאכילה דהיינו בהמה טמאה לא

והייתו בהמה שמאה לא מטמאה אלא עד דאיכא יותר מכזית כגון כביצה: א"ל כי אקשינהו רחמנא. דכתבינהו בהמה ושרץ בחד קרא דכתיב והבדלתם בין הבחמה הטהורה וגר לבל השקצו ולא לפלוגי שיעורייהו לשויי הפלגה בין בהמה מובדלת לשאינה מובדלי דומיא דשרץ אלא לבל תשקצו לאפושי בה לארי יתירי לאו דלא תאכל נבילה ולאו דלא תשקצו למ"ה. ואית דמפרשי א"ל כי מקיש להו רחמנא לבל תשקצו הכי קאמר ליה אין הכי נמי דמקשינן בהמה לשרץ לשויי הפלגה בין מובדלת לשאינה מובדלת ולא למיפלג עיצורייהו אלא להכי אקשינהו דליהוי בהו הפלגה לבל השקצו דבמובדלת יש בה משום לא תאכל נכלה (אלא) למיפלג שיצורייהו אלא להכי אקשינהו דליהוי בהו הפלגה לבל השקצו דמובדלת יש בה משום לא תאכל נכלה (אלא) [אבל] בשאינה מובדלת לא כתיב בה לא תאכל אלא לא תשקצו: א"ר יוחנן אמר רבי ועירא ובו. הכי קאמר הא דתנן דדם השרץ והבשר [מצטרפין] בו כלומר הני מילי היכא דהוי ההוא דם מאותו שרץ עצמו אבל אי הוי דם משרץ אחד ובשר משרץ אחר אין מצטרפין: הטמאין מלמד שמצטרפין מה" דהויא יתירא [דריש]: ואפי שרץ ושרץ. כלומר כחצי שיעור